

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce	Bytové družstvo nájemníků Glowackého ul. č. 553 a 554, IČ 25114379 se sídlem v Praze 8, Glowackého 554/4 zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph. D., advokátkou se sídlem v Praze 1, Panská 895/6
proti žalovanému	Magistrát hl. m. Prahy se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2
za účasti	SMO TROJA s. r. o., IČ 03662951 se sídlem v Otrokovicích, Zlínská 172 zastoupené Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D., advokátem se sídlem v Praze 1, Na Florenci 2116/15

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 20. 5. 2019, sp. zn. S-MHMP 1344763/2018/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 5. 2018, č. j. MCP8 090806/2018, o umístění stavby „Bytový dům Troja“ v ulici K Pazderkám, Praha 8, na pozemcích parcelní čísla 1118/10, 1115/3, 1118/4, 1118/5, 1118/16, 1118/17, 1119/3, 1126/1, 1129/1, 1321/22, 1666/5, 1667/2 a 1741 v katastrálním území Troja (dále jen „stavba“).

Žalobní body

2. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že záměr je umísťován do tzv. stabilizovaného území, které je zastavitelné, výstavba je však limitována pouze možností zachování, dotvoření a rehabilitací stávající urbanistické struktury, bez možnosti nové rozsáhlé stavební činnosti. Při navrhování nových stavebních záměrů je třeba vycházet ze stávajícího charakteru zástavby. V posuzované věci se jedná o zástavbu v podobě sídliště tvořeného solitérními osmipodlažními domy jednoduchého kubického tvaru a s nečleněnými fasádami, které jsou výrazně odsazené od páteřní komunikace K Pazderkám. Žalobce namítl, že záměr urbanistickou strukturu sídliště narušuje svou výškou. Urbanistická struktura sídliště je tvořena vyššími domy v centru zástavby, zatímco směrem k jejím okrajům se domy snižují. Záměr je přitom umísťován na samém okraji struktury, nerespektuje tak velikost domů v této části. Urbanistickou strukturu sídliště záměr nerespektuje dle žalobce ani svým tvarem, jelikož se jedná o složitý mnohostěn s ustupujícími podlažními a členitou fasádou. Umístěním záměru rovněž není respektováno odsazení stávajících staveb od komunikace K Pazderkám. Záměr je umístěn k této komunikaci podstatně blíže, než je tomu v případě ostatních staveb. Záměr dle žalobce rovněž popírá stávající urbanistickou strukturu lokality tím, že má být přímo napojen na páteřní komunikaci K Pazderkám, zatímco stávající stavby přímo napojeny nejsou. Podle žalobce nelze záměr označit za zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající zástavby. Dle žalobce záměr naplňuje definici rozsáhlé stavební činnosti, která ve stabilizovaném území není vůbec přípustná.
3. V žalobním bodu nazvaném *Posouzení dle neaktuálního územního plánu* namítl, že žalovaný posoudil soulad stavby dle územního plánu ve znění změny Z-2832. Tímto postupem žalobce připravil o možnost odvolat se proti posouzení souladu stavby s aktuálním územním plánem.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil povinnost rozhodovat v obdobných případech obdobně, jelikož žalobci nebyl povolen záměr opravy střechy na střechu valbovou s důvodu narušení urbanistického a architektonického rázu lokality, pro niž jsou typické rovné střechy, záměr však porušuje charakter lokality ještě výrazněji, neboť nedodržuje obvyklé dopravní napojení, průběžnou nečleněnou fasádu, jednoduchý kubický tvar budovy a výrazný odstup od páteřní komunikace K Pazderkám.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku umístění stavby do území, které je územím se zvýšenou ochranou zeleně. V takovém území nelze umístit stavbu na úkor zeleně. Žalovaný ve vztahu k této námitce pouze parafrázoval rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by se zabýval žalobcovým tvrzením, že stavební úřad překročil své správní uvážení.

6. Žalobce uvedl, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla podána již v roce 2014. Osoba zúčastněná na řízení následně opakovaně měnila projektovou dokumentaci. Podle žalobce proto vyjádření a závazná stanoviska z let 2014 až 2016 již nejsou ve vztahu ke stávající podobě stavby aktuální. Konkrétně žalobce namítal neaktuálnost závazných stanovisek Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 12. 1. 2015, respektive ze dne 22. 6. 2015. Současně žalobce namítl, že žalovaný v rozporu s § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), nevyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od nadřízených správních orgánů.
7. Žalobce dále citoval z rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného části, podle nichž jsou vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury již po datu platnosti, správní orgány z příslušných vyjádření však přesto vycházely s odůvodněním, že nedošlo ke změnám, které by na jejich obsah měly vliv. Podle žalobce stavební úřad není oprávněn přezkoumávat, zda jsou vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury platná, nebo zda došlo ke změnám, pro něž je nezbytná jejich aktualizace.
8. Žalobce dále poukázal, že v rozhodnutí stavebního úřadu je mezi souhlasy vlastníků pozemků, na něž je záměr umisťován, uveden rovněž souhlas Hlavního města Prahy zastoupeného odborem evidence, správy a využití majetku. Žalobce namítl, že souhlas byl dán osobou zjevně neoprávněnou, jelikož příslušný odbor Hlavního města Prahy není oprávněn k trvalé dispozici s nemovitými věcmi v jeho vlastnictví. Taková rozhodnutí jsou vyhrazena zastupitelstvu.
9. V osmém žalobním bodu žalobce namítl, že záměr je rozporu s některými požadavky na využití území, které jsou vymezeny vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „*vyhláška OTPP*“), konkrétně jejími články 4 a 8. Zejména pak rozporoval vzájemné odstupy staveb podle čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTPP. Územní rozhodnutí umisťuje stavbu, která je vysoká 24 metrů, ve vzdálenosti minimálně 22,3 metrů od objektu bytového domu č. p. 553 na pozemku parc. č. 1118/3 v k. ú. Troja. Žalobce má za to, že objekt nesplňuje požadavky tzv. minimální odstupové vzdálenosti, když čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTPP požaduje: „*Jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn,*“.
10. Podle devátého žalobního bodu je záměr umisťován do území, které je z hlediska hluku a imisí zatíženo nadlimitně. Studie, z nichž záměr v tomto ohledu vychází, nejsou podle žalobce aktuální, jelikož v území došlo k zásadním změnám – ke zprovoznění tunelu Blanka a jednosměrnému uzavření ulice Trojská. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nepředložil příslušná závazná stanoviska nadřízeným správním orgánům k přezkumu.
11. V rámci žalobního bodu nazvaného *Posouzení podle nesprávných prováděcích předpisů* žalobce uvedl, že původní projektová dokumentace záměru byla dne 30. 10. 2015 doplněna o jeho zcela nové řešení. Nově byl záměr navržen jakožto pyramidální dům a dne 31. 10. 2016 byla dokumentace opět upravena tak, že původně povrchové parkoviště bylo zakomponováno do záměru, čímž má nově záměr mít dvě podzemní podlaží. Žalobce namítl, že se „*hmotou*“ jedná o zcela novou stavbu, že o měněné žádosti mělo být vedeno nové řízení a záměr měl být posuzován podle aktuálních prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu.

12. Dále žalobce namítl, že ve svém odvolání zpochybňoval věcnou správnost studie osvětlení a oslunění z důvodu, že nezohledňuje byty situované pouze ve směru ke stavbě. Podle žalobce se žalovaný s touto námitkou vůbec nevypořádal.
13. V předposledním žalobním bodu žalobce namítl, že umístěním záměru dojde k narušení pohody bydlení, jak byla vymezena v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6As 38/2008 - 123, respektive ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8As 27/2012 - 113 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též online na www.nssoud.cz – poznámka městského soudu). Záměr bude bránit volnému výhledu a bude „*vytvářet stísněný pocit s hrubým porušením soukromí v bytech*“, jelikož je umístěn příliš blízko ke stávající zástavbě. Zvýší se rovněž množství osob navštěvujících nákupní středisko, poštu a lékaře. Záměr bude mít rovněž vliv na nedostatek míst ve školkách a školách a nedostatek parkovacích míst. Uvedené povede rovněž k poklesu cen sousedních nemovitostí. Negativní vliv na pohodu bydlení bude mít rovněž samotná výstavba záměru.
14. V závěrečném žalobním bodu žalobce namítl, že jelikož má mít záměr dvě podzemní podlaží, ohrozí statiku sousedících domů, které se nenacházejí na stabilním podloží, ale na navážce. Žalobce brojil proti tomu, aby posouzení vlivů na sousedící stavby bylo odsunuto až do stavebního řízení. Žalobce uvedl, že požaduje, aby již v územním řízení došlo k řádnému prověření z hledisek hygienických a stavebně statických.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se námitkami týkajícími se urbanistického a architektonického řešení stavby v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval v rámci vypořádání námitek uplatněných v odvolání Hlavního města Prahy, zastoupené Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy, a Městské části Prahy 8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž posoudil soulad umístění stavby s územním plánem ve znění jeho změny Z-2832. Stavební úřad stavbu podle uvedené změny územní plánu posuzovat nemohl, jelikož v době jeho rozhodování tato změna ještě nebyla účinná.
16. Pokud jde o námitku porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, žalovaný uvedl, že proti rozhodnutí o záměru, na který žalobce poukazuje (*Nástavba a stavební úpravy stávající střechy bytového domu, Praha, Troja, č. p. 553, Glowackého 2*) bylo podáno odvolání Městskou částí Praha 8. Odvolací správní orgán shledal dotčené rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení rozporným s právními předpisy z důvodu vícera konkrétních nedostatků. Daný případ podle žalovaného není skutkově shodný jako případ nynější, ani není tomuto případu skutkově podobný.
17. K námitce umístění stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně žalovaný uvedl, že uvedené označení představuje informativní prvek územního plánu. Stavba z tohoto důvodu obsahuje minimum zpevněných ploch a je navržena s terasami se zelení. Z hlediska územního plánu se jedná o *Zastavitelné obytné území OB – čistě obytné, bez stanoveného kódu míry využití území*. Nejedná se o nezastavitelné území zeleně, tj. o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně, která by byla součástí celoměstského systému zeleně nebo územního systému ekologické stability, jako závazného prvku územního plánu. Žalovaný poukázal na to, že součástí dokumentace je návrh sadových úprav. Samotná stavba je rovněž ozeleněna. Žalovaný dále zdůraznil, že k návrhu bylo doloženo stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy k otázce, zda stavba mění či snižuje krajinný

ráz, a to s negativním závěrem, jelikož stavba je umístována do vysoce urbanizovaného prostředí – sídliště.

18. K otázce předložených závazných stanovisek žalovaný poukázal na to, že tato se vztahují k odlišnému záměru, kdy žadatel podal žádost o vydání územního rozhodnutí již v roce 2014, poté opakovaně měnil dokumentaci, přičemž žadatelem předložená vyjádření a závazná stanoviska jsou z let 2004 –2016. Byla tedy vydána k odlišnému předmětu řízení, než jaký byl posouzen nyní napadeným rozhodnutím. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí stavebního úřadu mezi souhlasy vlastníků pozemků uvádí i souhlas Hl. m. Prahy, zastoupeného Magistrátem hl. m. Prahy, pak podle názoru žalovaného nejde o osobu zjevně neoprávněnou, neboť Hlavní město Praha bylo účastníkem řízení, v územním řízení neodporovalo způsobu využití pozemků podle udělených souhlasů, ani nepodalo odvolání proti územnímu rozhodnutí. Ve vztahu k udělenému souhlasu se tedy nevztahovala žádná z námitek, které hlavní město uplatnilo proti rozhodnutí stavebního úřadu.
19. Žalovaný poukázal na to, že stavební úřad posoudil soulad s vyhláškou o obecných technických požadavcích na výstavbu v Hl. m. Praze a tento soulad stavby odůvodnil na stranách 10 – 13 svého rozhodnutí. Žalovaný odvolací orgán se pak k této námitce vyjádřil na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Problematiku zatížení území posoudily dotčené orgány z hlediska hygieny prostředí a jednotlivých složek ochrany prostředí, přičemž součástí dokladové části byla stanoviska dotčených orgánů státní správy, která konstatovala přijatelnost návrhu. K námitce ohledně dokumentace k územnímu řízení žalovaný uvedl, že žádost o územní rozhodnutí byla podána v prosinci 2014 na základě původní dokumentace, proto návrh splňuje podmínky přechodného ustanovení § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sbírky Hl. m. Prahy, kterým se stanoví obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze. Podle tohoto ustanovení byla stavba posouzena podle vyhlášky OTTP.
20. S námitkami žalobce týkajícími se zpochybnění studie oslunění a osvětlení se žalovaný vypořádal na stranách 11 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se rovněž zabýval námitkou porušení práva na ochranu bydlení žalobce. Součástí dokumentace „*Základní technický popis staveb*“ je popis základové konstrukce, součástí dokumentace byl také hydrologický průzkum vypracovaný RNDr. Milošem Čeledou a řešerše inženýrsko-geologických poměrů z prosince 2014, přičemž žalovaný zdůraznil, že územní rozhodnutí stavbu umísťuje, zatímco konkrétní stavební konstrukce a jejich vliv na ohrožení statiky sousedních staveb je předmětem dokumentace ke stavebnímu řízení. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

21. Žalobce předložil k vyjádření žalovaného repliku ze dne 15. 1. 2020, ve které uvedl, že trvá na tvrzeních uvedených v žalobě a výslovně zopakoval námitku, že žalovaný nerozhoduje v obdobných případech obdobně. Záměr svou výškou, tvarem a členěnou fasádou popírá urbanistickou strukturu sídliště tvořeného jednoduchými osmipodlažními domy kubického tvaru s nečleněnými fasádami.

Osoba zúčastněná na řízení

22. Městský soud v Praze vyrozuměl o probíhajícím řízení podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

osoby zúčastněné na řízení, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva. Podle uvedeného ustanovení jde o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí, a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

23. Na výzvu Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2019, č. j. 11A 116/2019 - 22, uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení dne 13. 9. 2019 společnost SMO TROJA, s. r. o., k předmětu věci se však tato společnost vyjádřila až dne 15. 6. 2022, kdy navrhla zamítnutí žaloby s tím, že soud by měl přezkoumatelně odůvodnit, z jakých důvodů nebyla porušena zásada legitimního očekávání, odůvodnit, že žalobce porovnává zcela odlišné stavební záměry, že stavební úřad postupoval správně při posouzení daného záměru. Stavba představuje dotvoření urbanistické struktury bytové zástavby, nijak nenarušuje stabilitu daného zemí a svým ztvárněním navazuje na panelovou zástavbu. Stavbu nelze označit ani za rozsáhlou stavební činnost. Její umístění nepředstavuje narušení stávající urbanistické struktury, ale jedná se o její dotvoření a napojení stavby na páteřní komunikaci K Pazderkám je pouze technickým aspektem stavby. Ostatně závazná stanoviska ke stavebnímu záměru byla vydána v souladu s právními předpisy a vždy k aktuální podobě projektové dokumentace. Pokud je namítáno, že stanoviska Hygienické stanice obsahují údaje z projektové dokumentace z roku 2016, je třeba konstatovat, že pozdější změna této dokumentace neměla vliv na zájmy chráněné tímto orgánem a proto nebylo ani zapotřebí vydávat nové závazné stanovisko.

Průběh řízení před správními orgány

24. Ze spisového materiálu, který soudu předložil žalovaný, zjistil soud následující, pro rozhodnutí věci samé podstatné skutečnosti:
25. Dne 8. 12. 2014 podala společnost SMO, a. s., (dále jen „původní žadatel“) zastoupená společností CONCEPT – TRB, s. r. o., žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Jelikož žádost neobsahovala veškeré náležitosti a neposkytovala dostatečný podklad pro posouzení umístění stavby, vyzval stavební úřad dne 21. 1. 2015 původního žadatele k jejímu doplnění a řízení do dne 31. 5. 2015 přerušil. Dne 31. 8. 2015 byla lhůta pro doplnění žádosti prodloužena do dne 31. 8. 2015 a dne 8. 9. 2015 byla znovu prodloužena do dne 31. 10. 2015. Dne 30. 10. 2015 byla žádost doplněna o nové řešení návrhu bytového domu, kdy původně věžovité řešení bylo nahrazeno návrhem domu „pyramidálního“. I po doplnění stavební úřad shledal, že žádost neobsahuje veškeré náležitosti a původního žadatele dne 18. 4. 2016 vyzval k jejímu doplnění.
26. Dne 10. 10. 2016 byla stavebnímu úřadu oznámena změna žadatele, kterým se stala osoba zúčastněná na řízení, zastoupená společností CONCEPT – TRB, s. r. o. Dne 31. 10. 2016 osoba zúčastněná na řízení doplnila žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, přičemž došlo k úpravě projektové dokumentace tak, že nově bylo původně zamýšlené povrchové parkoviště zakomponováno do hmoty stavby, čímž byla stavba doplněna o druhé podzemní podlaží.
27. Dne 4. 12. 2017 stavební úřad oznámil zahájení územního řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby.

28. Dne 18. 12. 2017 (podání datováno ke dni 14. 12. 2017) podal žalobce k umístění stavby námitky, které jsou obsahově ve značné míře shodné, jako námitky, které žalobce následně uplatnil v odvolání i v nyní posuzované žalobě.
29. Dne 21. 5. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MCP8 090806/2018, sp. zn. MCP8 165798/2014/OV.Doh,Suk,Váv,Jb, o umístění stavby *Bytového domu Troja*, v němž současně stanovil podmínky pro její umístění.
30. Žalobce podal proti rozhodnutí o umístění stavby dne 4. 6. 2018 blanketní odvolání, které následně dne 13. 6. 2018 doplnil o odůvodnění. Obsah podaného odvolání je v převažující míře shodný, jako nyní posuzovaná žaloba. Odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby kromě žalobce podali rovněž Hlavní město Praha a Městská část Praha 8. Žalovaný podaná odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí o umístění stavby potvrdil.

Předcházející soudní řízení

31. Městský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 11A 196/2019 - 85, tak, že žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2022, č. j. 5As 176/2020 - 67 (dále jen „*zrušující rozsudek*“).
33. Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.) Nejvyšší správní soud má za to, že se Městský soud nedostatečně vypořádal s následujícími námitkami žalobce: porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, posouzení věci podle nesprávných prováděcích předpisů, nedostatečného souladu záměru s regulativy stabilizovaného území, použitá závazná stanoviska se vztahují k odlišnému záměru a rozpor záměru s požadavky na využití území dle vyhlášky OTTP, konkrétně jejího článku 8.

Další podání účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení

34. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 25. 5. 2022 zdůraznil, že se nemohl zabývat námitkami žalobce ohledně porušení povinnosti stavebního úřadu rozhodovat v obdobných případech obdobně, když srovnávané rozhodnutí týkající se povolení nástavby a stavebních úprav domu č. p. 553 žalobce správním orgánům nepředložil. Soulad stavby s územním plánem posoudil stavební úřad na základě toho, že v dané věci nebylo pro dané řízení s ohledem na datum jeho zahájení třeba vyžadovat závazné stanovisko orgánu územního plánování. Ani tvrzení žalobce, že v důsledku změny záměru měl být záměr projednán a posouzen v novém řízení, nemá oporu v zákoně.
35. Žalobce následně – bezprostředně před nařízeným ústním jednáním soudu – podal k předmětu sporu několik obsažných podání, zejména repliku k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 1. 9. 2022, další vyjádření žalobce ze dne 12. 9. 2022, znovu repliku totožnou s podáním žalobce ze dne 1. 9. 2022 a druhé vyjádření žalobce ze dne 12. 9. 2022. Uvedená podání polemizují s názory osoby zúčastněné stran posouzení souladu stavby s regulativy stabilizovaného území souladně se zákonem a územně plánovací dokumentací, vracejí se k porušení povinnosti správního orgánu rozhodovat v obdobných případech obdobně a k tomu, že závazná stanoviska dotčených orgánů byla vydávána pro odlišný stavební záměr. Žalobce svá podání doprovodil územně analytickými podklady

(výkresem 200 Město – principy uspořádání města, výkresem Koordinační situace dokumentace pro územní řešení, Hierarchie plošných a liniových uličních prostranství s Mapou sídliště dokumentující pravoúhlý tvar stávajících budov, fotodokumentací těchto budov v ulicích Krosenská, Olštýnská, Lošenská a Vratislavská, výkresy k vzájemným odstupovým vzdálenostem zamýšlené stavby a okolních budov, výkresy k nesprávně určené výšce umísťované stavby a konečně výkresy dokumentace – řezy, koordinační situace stavby). Žalobce k důkazu rovněž založil na č. l. 180 fotokopii článku z blíže neoznačené tiskoviny „*Pražanovo SOS – Další domy na sídlišti je třeba stavět obezřetně*“ a rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 1997 týkající se umístění stavby „*Bytový dům Bohnice – E, ulice Glowackého v Praze 8 – Troji.*“

36. Na doručení všech výše uvedených podání žalobce reagovala osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 13. 9. 2022, v němž namítla, že nesouhlasí s názory ani s výkladem právních předpisů žalobce, který záměrně uvádí zavádějící a nepravdivé informace, když kombinuje údaje o stavbě a území, ve kterém má být stavba umístěna, jakož i údaje o bytovém domě žalobce samotného, přičemž důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle osoby zúčastněné i nadále neexistuje.

Řízení před soudem

37. Městský soud v Praze je právním názorem, jenž byl vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odstavec 4 s. ř. s.), proto znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání, městský soud nařídil k projednání věci ústní jednání.
38. Při jednání dne 15. 9. 2022 zástupce žalobce odkázal na všechna předchozí písemná podání a zdůraznil, že zásadní posuzovanou otázkou je, zda předmětná stavba měla být umístěna do stabilizovaného území, když právními předpisy formulované limity pro zástavbu musí být dodržovány. Zdůraznil, že navrhovaná stavba je novotvarem a dominantou, která ze stávající zástavby nepochybně vybočuje a podle názoru žalobce je její umístění v rozporu se smyslem a cílem územního plánování. Poukázal na nepřehlednost stavebně-technické dokumentace, jejíž změny vedly k problematičnosti vydaných závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy. Stavba není v souladu s územním plánem, změny projektu byly vadně a nedostatečně v řízení posouzeny, stavba svým novotvarem a mohutností hmoty nekoresponduje se stávající zástavbou v lokalitě ani s kvótami míry využitelnosti území. Poukázal na velikost zastavěného pozemku, intenzitu zástavby v okolí, nepoměrnou výšku stavby a její terasovitost včetně blízkosti k páteřní komunikaci K Pazderkám, kdy na rozdíl od ostatních staveb zamýšlená stavba nerespektuje několik metrů široký dělicí pás mezi stavbami a komunikací.
39. Zástupce žalovaného správního orgánu odkázal na napadené rozhodnutí a na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a ke kasační stížnosti s tím, že stavba nemůže být považována za rozsáhlou stavební činnost, jak se mylně domnívá žalobce, stavba neodporuje stanoviskům dotčených orgánů ani právním předpisům, proto navrhl zamítnutí žaloby.

40. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení rovněž odkázala na písemná vyjádření a navrhla zamítnutí žaloby s tím, že jde o účelová tvrzení vedená snahou zmařit stavbu a jednání žalobce má rysy jednání šikanózního.
41. Předsdkyně představenstva žalobce v emotivním projevu u jednání soudu poukázala na to, že v minulosti bylo předmětné území památkově chráněno jako veřejná zeleň, až v důsledku sporně uplatněných restitučních nároků byla tato ochrana zrušena a pozemky se staly stavebními, jedná se již o čtvrtou umístěnou stavbou, která je však zdaleka největší, zastiňuje okolní zástavbu a zejména budovu základní školy, aniž by stavební úřad bral v úvahu skutečnost, že kromě žalobce se stavbou nesouhlasí ani Hlavní město Praha a kupodivu i Městská část Praha 8.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

42. Po opětovném posouzení věci soud dospěl znovu k závěru, že žaloba není důvodná.
43. Úvodem soud poznamenává, že vzhledem k dispoziční zásadě, na níž je správní soudnictví postaveno, je to obsah a kvalita podané žaloby, co do značné míry předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, jež se žalobci dostane. Žalobce ve věci umístění stavby učinil postupně tři věcná podání (nepočítaje repliku k vyjádření žalovaného k žalobě) – podal námitky v průběhu územního řízení před stavebním úřadem, podal odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a nyní posuzovanou žalobu. Ač je žalobce v nynější fázi, řízení před soudem, zastoupen advokátkou, tedy právní profesionálkou - pro kterou, jak je soudu známo z úřední činnosti, představuje oblast stavebního práva, resp. související oblasti práva životního prostředí, její specializaci - podaná žaloba je z velké části (byť nikoliv výlučně) tvořena doslovně zkopírovanými námitkami, jež žalobce uplatnil v řízení před správními orgány, k nimž jsou často nanejvýš připojeny citace z napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí o umístění stavby. Žalobce tak v mnohém doslovně uplatňuje námitky, s nimiž se již jak stavební úřad tak žalovaný zabývaly. Značnou část žalobních námitek žalobce formuloval toliko obecně, místy se jedná spíše o (nedoložená) tvrzení, než skutečně námitky. Uvedenému tudíž koresponduje, do jaké míry (hloubky) se mohl žalobcem předestřenými otázkami zabývat soud. Není totiž úkolem soudu, aby žalobní námitky domýšlel, konkretizoval či za žalobce dohledával konkrétní podklady, které by jeho tvrzení dokládaly.
44. Úvodem považuje soud za vhodné poukázat také na to, že při posuzování důvodnosti žaloby vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které u včas a řádně uplatněných a svým obsahem projednatelných námitek nemusí krajský soud nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Není proto „porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9As 221/2014 – 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1As 17/2013 – 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6As 153/2014 – 108].

Nevypořádané odvolací námitky

45. Soud se nejprve zabýval námitkou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s odvolací námitkou, již žalobce zpochybňoval „*věcnou správnost studie osvětlení a oslunění, protože nezohledňuje byty, které jsou umístěny pouze na východ, tj. směrem*“ k záměru.
46. Soud z odvolání zjistil, že v něm žalobce stran osvětlení a oslunění uvedl jedinou větu: „*Odvolatel také zpochybňuje studii osvětlení a oslunění, protože nezohledňuje byty, které jsou umístěny pouze na východ, tj. směrem k umísťované zástavbě*“. Spíše než o odůvodněnou odvolací námitku se tak jednalo o tvrzení, nadto učiněné v kontextu námitky o nadlimitním zatížení území, do něhož je záměr umísťován. Byť tak lze žalobci přisvědčit, že se žalovaný s danou námitkou výslovně nezabýval, neshledává soud, že by se jednalo o vadu, pro niž by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit. Zprvče proto, že se spíše než o námitku jednalo o tvrzení, které, za druhé, je zcela zjevně nepravdivé.
47. Součástí spisového materiálu správních orgánů je studie oslunění a osvětlení z června 2015 (dokument *Posouzení vlivu na oslunění a denní osvětlení okolních objektů*, zpracovaný společností EKOLA group, spol. s r. o.), jejímž obsahem je posouzení dopadů záměru, pokud jde o oslunění a osvětlení, mj. právě na bytové domy č. p. 553 a 554. Posuzované kontrolní body přitom byly umístěny právě na východní straně těchto budov, jak je patrné z příslušných nákresů – viz strany 8 a 9 studie. V případě obou uvedených domů má dle studie dojít vybudováním záměru ke snížení dob oslunění a rovněž ke snížení osvětlení, v obou případech však bude dle studie dodržena minimální požadovaná doba proslunění, resp. nejnižší činitel denní osvětlenosti (viz tabulka na straně 13 studie). Žalobce se omezil pouze na tvrzení, jímž brojí proti „*věcné správnosti*“ studie, žádný důkaz, který by příslušné výpočty zpochybňoval či vyvracel, nicméně nepředložil.
48. Pokud jde o související námitku, že vybudováním záměru dojde k zastínění přilehlé základní školy, soud podotýká, že k této námitce žalobce vůbec není oprávněn, jelikož jí nesleduje ochranu vlastních práv či oprávněných zájmů. I pokud by však tuto námitku byl oprávněn uplatnit, nebyla by zřejmě důvodná, jelikož ze studie oslunění a osvětlení vyplývá, že byť v případě přilehlé budovy základní školy Glowackého (dům č. p. 213) dojde ke snížení činitele denní osvětlenosti, nebude tento činitel snížen pod nejnižší přípustnou mez (viz tabulka na straně 13 studie).

Umístění záměru do stabilizovaného území

49. Soud se následně zabýval žalobním bodem uvedeným v žalobě pod číslem 1, v němž žalobce namítal, že území, do něhož má být záměr umístěn, je sice územím zastavitelným, ale stabilizovaným, v němž je zapovězen významný stavební rozvoj, možné je pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti.
50. Stavební úřad se s uvedenou námitkou žalobce vypořádal na straně 16 - 17 a 20 - 21 svého rozhodnutí a stejně tak žalovaný na straně 6 - 7 napadeného rozhodnutí. V příloze 1 opatření obecné povahy č. 6/2009 oddílu 8 odst. 3 je uvedeno: „*Ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti*“. Oddíl 16 bod 37 této přílohy vymezuje pojem stabilizovaného území takto: „*Stabilizované území je zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a*

stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj“. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že z definičního vymezení pojmu stabilizovaného území vyplývá, že toto území je zastavitelné. Jedná se o území, které připouští novou výstavbu, pokud tato výstavba nepřekračuje stanovené limity. Limity se pak rozumí zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti.

51. Žalobce namítal, že záměr urbanistickou strukturu sídliště narušuje svou výškou, umístěním na samém okraji struktury a nerespektuje ji ani svým tvarem, jelikož se jedná o složitý mnohostěn s ustupujícími podlažními a členitou fasádou. Umístěním záměru rovněž není respektováno odsazení stávajících staveb od komunikace.
52. K uvedeným argumentům žalobce se stavební úřad vyjádřil a srozumitelně a přehledně vyložil, proč se tomu tak není, když uvedl *„Předmětný záměr nelze považovat za rozsáhlou stavební činnost ve výše uvedeném smyslu, neboť jde o bytový dům o kapacitě celkem 66 bytů (sousední bytové dvojdomy mají cca 48 a trojdomy dokonce až 72 bytů), s hmotou srovnatelnou se stávajícími bytovými domy (navržená zastavěná plocha je sice v nepoměru se zastavěnou plochou okolních bytových staveb, ne však ojedinělou, jelikož řadová zástavba 4-5 bytových domů má zastavěnou plochu obdobnou, avšak objemově stavba vlivem ustoupených podlaží odpovídá zhruba objemu stávajících bytových trojdomů v předmětné lokalitě).“* Dále pak na straně 20 – 21 stavební úřad uvádí: *„Stavební úřad uvedené posoudil a musí konstatovat, že při pohledu na uvedenou lokalitu mezi ulicemi K Pazderkám, Lodžská, Lehnická a Čimická (bohnické sídliště nad severní hranou ulice K Pazderkám) tj. plocha o rozloze více jak 0,3 km², dohledal v rámci nahlížení do katastru nemovitostí pouze dva solitérní objekty, a to objekt bytového domu č. p. 735 na pozemku 1160/93 v k. ú. Troja a objekt bytového domu č. p. 767 na pozemku parc. č. 1306/41 a i v uvedených případech lze jen těžko stavby posoudit jako objekty s jednoduchým kubickým objemem. Dále jsou v této lokalitě různorodé architektonické stavby jako např. objekt č. p. 733 na pozemku parc. č. 1307/26 v k. ú. Troja, nebo objekt č. p. 555 na pozemku parc. č. 1124/3 v k. ú. Troja. Naopak se stavební úřad domnívá, že uvedená lokalita se vyznačuje velmi různorodým typem zástavby, kde jsou navrženy jak uvedené solitérní bytové domy, tak dále bytové dvojdomy (např. objekty č. p. 554 a 553 nebo 557 a 556 a mnoho dalších), trojdomy (např. objekty č. p. 550, 551 a 552 nebo 558, 559 a 560 a mnoho dalších) až po solitérní bytovou řadovou zástavu tří až šesti bytových domů (např. objekty č. p. 578 až 582 nebo 583 až 588 a mnoho dalších)... V současné době je nejbližším objektem od této komunikace objekt bytového dvojdomu č. p. 562 a 561 (cca 20 m), naopak nejvzdálenějším objektem od komunikace je objekt bytového dvojdomu č. p. 553 a 554 (cca 40 m). Uvedené vzdálenosti vytváří průměrnou hodnotu cca 30 m. Umístěním navrženého bytového domu bude tato průměrná hodnota snížena na cca 24,5 m, jelikož předmětný objekt je navržen 9 m od komunikace ulice K Pazderkám. Jelikož se dané lokalitě jedná o „volnou“ stavební čáru, a i současně s odkazem na výše uvedené, nemůže se stavební úřad ztotožnit s názorem účastníka řízení, že stavba je navržena v rozporu s uliční či stavební čarou.“*
53. Soud ověřil výše zmíněné argumenty a přisvědčuje žalovanému, že stavba nepřevyšuje výškovou úroveň budov v okolí, jelikož se jedná o budovu o sedmi nadzemních podlažích, přičemž v okolí se nacházejí budovy obsahující převážně osm nadzemních podlaží. Dále nelze ani přisvědčit žalobci, že by se v dané lokalitě nacházely pouze solitérní domy jednoduchého kubického tvaru. Pokud se jedná o argument žalobce, že není respektováno odsazení stávajících staveb od komunikace K Pazderkám a záměr je umístěn k této komunikaci podstatně blíže, než je tomu v případě ostatních staveb. Lze mu částečně

přisvědčit, nicméně jak žalovaný uvedl, nenachází se zde jednotná uliční čára a jednotlivé stavby jsou od této komunikaci odsazeny v různé vzdálenosti. Tato námitka tedy sama o sobě není dostačující. Ale lze přisvědčit žalobci, že se v dané lokalitě nacházejí převážně jednoduché tvary a lze tedy polemizovat, zda by nebyla vhodnější stavba, která svým tvarem nebude odpovídat pyramidální struktuře. Nicméně soud se domnívá, že není plně možné požadovat umístění bytového domu v podobě existující překonané a více než padesát let staré panelové zástavby a zároveň posouzení vhodnosti záleží na subjektivním názoru.

Rozsáhlá stavební činnost

54. Pojem „rozsáhlá stavební činnost“ není v právním řádu definován. Jedná se tedy o neurčitý právní pojem. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8As 37/2011_– 154, konstatoval, že „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv.“ Závěr, zda se na určitý konkrétní případ vztahuje neurčitý právní pojem, je výsledkem posouzení správního orgánu zaměřujícího se na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Interpretace neurčitého právního pojmu se tak může *ad hoc* měnit. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na skutkový stav provedený správním orgánem musí být v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. plně přezkoumatelný.
55. Odkázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014 č. j. 10As 54/2014-69, kde NSS konstatoval, že rozsáhlou stavební činností se rozumí např. „rozsáhlý komplex budov, který by mohl mít negativní dopad na urbanistický ráz v předmětné lokalitě“ a naopak za ni nelze považovat stavbu, která „nevyžaduje rozsáhlé stavební či jiné zásahy v lokalitě“.
56. Městský soud přezkoumal závěry správních orgánů, které dovodily, že umísťovaná stavba respektuje charakter stávající zástavby a představuje dotvoření lokální urbanistické struktury. Umísťovaná stavba je výškově i vzhledově srovnatelná s okolními domy. V okolí se nacházejí vyšší a objemem výraznější budovy. Stavba je umísťována na okraji sídliště Bohnice, při vstupu do území hlavní komunikací z východní strany, dotváří již stávající urbanistickou strukturu bytové zástavby. Hmotou je stavba přitom zcela srovnatelná s okolím. Nejedná se o žádný rozsáhlý komplex budov, který by mohl mít negativní dopad na urbanistický ráz v předmětné lokalitě.
57. Městský soud na rozdíl od žalobce považuje správními orgány použité parametry (velikosti, hmoty a urbanistického rázu) pro zhodnocení, zda se v posuzovaném případě jedná o rozsáhlou stavební činnost, za správné a logické. Umísťovaná stavba nevyžaduje rozsáhlé stavební či jiné zásahy v lokalitě. V projednávané věci tedy zdejší soud neshledal, že by umísťovaná stavba naplňovala znaky rozsáhlé stavební činnosti. Naopak ve shodě se správními orgány považuje stavbu za dotvoření stávající zástavby bytových domů souladné s územním plánem hl. m. Prahy. Žalobce nadto neuvedl konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné shledat, že umísťovaná stavba naplňuje znaky rozsáhlé stavební činnosti. Pouze nesouhlasil se závěry správních orgánů. Námitka stěžovatele tedy není důvodná.

Umístění do území se zvýšenou ochranou zeleně

58. Soud se dále zabýval námitkou uplatněnou ve čtvrtém bodě žaloby, jíž žalobce namítal, že správní orgány nesprávně posoudily možnost umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně. Mezi účastníky není sporu, že pozemky, na nichž má být záměr umístěn, jsou ve výkresu č. 31 územního plánu vyznačeny jako území se zvýšenou ochranou zeleně.
59. Správní orgány argumentují mj. tím, že prvek „území se zvýšenou ochranou zeleně“ je pouze informativním (tj. nikoliv závazným) prvkem územního plánu.
60. Uvedenou námitku soud shledal částečně důvodnou. Správní orgány své závěry o nedůvodnosti této námitky příliš podrobně neodůvodnily, když argumentují zejména stanoviskem dotčeného orgánu veřejné správy k otázce zásahu do krajinného rázu. Městský soud v Praze na tomto místě považuje za vhodné uvést, že krajinný ráz a umístění stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně jsou zcela odlišné otázky. Žalobce konkrétně namítal, že v daném území nelze umístit stavbu na úkor zeleně. Žalovaný ve vztahu k této námitce pouze parafrázoval rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by se zabýval žalobcovým tvrzením, že stavební úřad překročil své správní uvážení. Tuto argumentaci již soud důvodnou neshledal. Žalovaný na straně 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, že v posuzované věci nejde o nezastavitelné území zeleně jako o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně, která by byla součástí platného územního plánu. Součástí správního uvážení žalovaného byl závěr, podle něhož jde architektonický záměr „*domu obaleného do zeleně*“ a zeleň byla řešena jako součást dokumentace stavby. Jestliže zároveň dotčený orgán veřejné správy uvedl, že umístěním dané stavby do urbanizovaného prostředí sídliště, má soud za to, že nepřesné a částečně nedostatečné odůvodnění uvedené námitky lze sice považovat za vadu napadeného rozhodnutí, ale nejde o vadu, která by sama o sobě měla za následek jeho nezákonnost.

Nezákonně vyslovený souhlas vlastníka pozemku (hl. m. Prahy)

61. Následně se soud zabýval námitkou, že záměr je mj. umístěn na pozemku ve vlastnictví hl. m. Prahy, za hlavní město však vyslovil souhlas k umístění záměru odbor evidence, správy a využití majetku hl. m. Prahy. Tento odbor pak podle názoru žalobce k takovému rozhodnutí o trvalé dispozici s nemovitými věcmi ve vlastnictví hl. m. Prahy není oprávněn a dané rozhodnutí je vyhrazeno zastupitelstvu hl. m. Prahy.
62. Námitku shodného znění žalobce uplatnil již ve svém odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a žalovaný s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2017, č. j. 9A 176/2015 - 189, byť dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky, na ni fakticky nahlížel jako na námitku, kterou žalobce vůbec není oprávněn uplatnit, jelikož jejím prostřednictvím nehájí svá vlastní práva, nýbrž práva hl. m. Prahy jako vlastníka pozemku.
63. Tomuto náhledu lze přisvědčit, jelikož každému přísluší pouze ochrana vlastních práv a zájmů, byť obdobně jako v případě situace popsané v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9As 310/2017 - 164, - v němž v bodech 85 a následujících Nejvyšší správní soud posuzoval obdobnou otázku – žalobce námitku do určité míry konstruoval tak, že v důsledku nezákonného souhlasu dochází ke snížení ceny pozemku ve vlastnictví Hl. m. Prahy a tedy k určitému narušení veřejného zájmu. I pokud by však žalobce byl oprávněn danou námitku uplatnit, nebyla by důvodná. Žalobcova námitka totiž vychází z nesprávného předpokladu, že souhlasem ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, dochází k nakládání s majetkem Hl. m. Prahy (souhlas Hl. m. Prahy zastoupeného jeho odborem evidence, správy a využití majetku byl

vydán dne 24. 9. 2015, tj. za účinnosti uvedeného znění stavebního zákona, rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno dne 21. 5. 2018, tj. již za účinnosti odlišného znění stavebního zákona, které obsahuje zcela obdobnou úpravu v § 86 odst. ve spojení s § 184a odst. 1).

64. Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona, ve znění rozhodném ke dni vydání souhlasu hl. m. Prahy, platilo, že „[j]estliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.“ (důraz doplněn soudem)
65. Jak vyložil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku 9As 310/2017 - 164, zákon primárně počítá s tím, že v územním řízení bude doložen soukromoprávní titul k provedení stavby na pozemku, který není (zcela) ve vlastnictví žadatele, zná nicméně i jinou cestu, kterou je doložení souhlasu vlastníka pro účely územního řízení. Z ničeho nevyplývá, že by souhlas podle § 86 odst. 3 stavebního zákona měl mít sám o sobě nějaké soukromoprávní účinky. Jedná se o institut stavebního zákona (tedy veřejnoprávního předpisu), který slouží výlučně pro účely územního řízení. Za konkrétních okolností si lze ještě představit, že by z tohoto souhlasu byl dovozován příslib budoucího jednání, v žádném případě však samotným souhlasem není nakládáno s majetkem. K tomu dochází na základě soukromoprávního jednání zúčastněných osob, které je z pohledu územního řízení v pozadí a dokonce ani nemusí existovat. Jak již bylo uvedeno, pro územní řízení je dostačující vědomost vlastníka pozemku o tom, že se řízení vede. Soukromoprávní vztahy mezi ním a žadatelem mohou mít v této fázi nejrůznější podobu, včetně dohody o tom, že se ve věci teprve bude jednat, a z pohledu územního řízení nejsou podstatné.
66. O nakládání s majetkem ve vlastnictví hl. m. Prahy se tedy v nyní posuzované věci vůbec nejednalo.

Posouzení záměru podle neaktuálního územního plánu

67. Ve druhém žalobním bodu žalobce správně shrnul, že stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby vydal již dne 21. 5. 2015, zatímco až dne 6. 9. 2018 zastupitelstvo Hl. m. Prahy usnesením č. 39/85 rozhodlo o vydání změny Z-2832/00 územního plánu Hl. m. Prahy. K tomu soud dodává, že uvedená změna má podobu opatření obecné povahy č. 55/2018, které nabylo účinnosti dne 12. 10. 2018. Žalobce rovněž správně konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 5. 2019. Z uvedeného shrnutí je patrné, že zatímco stavební úřad rozhodoval před přijetím (a tedy i před nabytím účinnosti) změny územního plánu Hl. m. Prahy Z-2832/00, žalovaný napadené rozhodnutí vydal již po této změně. Tato skutečnost se nutně musela v dalším řízení projevit.
68. V tomto ohledu není soudu zcela srozumitelná námitka, že „žalovaný soulad umístovaného záměru s územním plánem po změně Z-2832 posoudil až v napadeném (...) rozhodnutí. Tímto postup žalovaný připravil žalobce o možnost odvolání proti posouzení souladu umístovaného záměru s aktuálním územním plánem“. Vzhledem k tomu, že uvedená změna územního plánu nabyla účinnosti až po rozhodnutí stavebním úřadem, stavební úřad logicky nemohl záměr jakkoli posuzovat v jejím světle. Vzhledem k tomu, že daná změna již byla účinná v době rozhodování žalovaného, žalovaný naopak vycházel z územního plánu platného a účinného ve znění této změny. Jinak ani možné z logiky věci postupovat nebylo.

Povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně

69. Žalobce namítal, že žalovaný porušil povinnost rozhodovat v obdobných případech obdobně, jelikož žalobci nebyl povolen záměr opravy střechy na střechu valbovou z důvodu narušení urbanistického a architektonického rázu lokality, pro niž jsou typické rovné střechy, záměr však dle žalobce porušuje charakter lokality ještě výrazněji, neboť nedodrжуje obvyklé dopravní napojení, průběžnou nečleněnou fasádu, jednoduchý kubický tvar budovy a výrazný odstup od páteřní komunikace K Pazderkám. Současně jako důkaz doložil závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje ze dne 13. 3. 2019, č. j. MHMP 442069/2019.
70. Žalovaný k tomu uvedl, že daný případ není skutkově shodný jako případ žalobce, ani není tomuto případu skutkově podobný, což také doložil rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. MHMP 1128823/2017, kterým bylo zrušeno územní rozhodnutí ve věci „*Nástavba a stavební úpravy stávající střechy bytového domu, Praha, Troja, č. p. 553, Glowackého 2*“.
71. Soud ze spisové dokumentace ověřil, že důvodem ke zrušení rozhodnutí byl zejména jeho rozpor s právními předpisy (projektová dokumentace nebyla kompletní, nebyla doložena závazná stanoviska, střecha přesahovala na soudní pozemek atd.). Žalobce zejména uváděl, že mu nebylo umožněno opravit střechu na střechu valbovou. Nicméně záměr je navržen s plochou střechou a nikoli střechou valbovou jak bylo zamýšleno v původním návrhu. Z tohoto důvodu je zřejmé, že oba záměry nejsou totožné a nelze je tak porovnávat jak se domnívá žalobce. Lze přisvědčit žalobci, že oba dokumenty se zabývají urbanistickým a architektonickým rázem dané lokality, nicméně pouze z pohledu posouzení právě vhodnosti umístění valbové střechy. Současně má soud za to, že nelze srovnávat požadavky na již existující stavby z druhé poloviny 20. století, u kterých je zvýšený zájem na zachování jejich stávající podoby, s požadavky na zcela novou stavbu.
72. Důvodnost námítky nevyplývá ani z předloženého rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 1997, č. j. 137878/96/S/Vo (č. l. 181 soudního spisu), jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „*Bytový dům Bohnice – E, ulice Glowackého v Praze 8 – Troji*“ na základě žádosti společnosti R. E. D. a. s. V dané věci žalobce argumentoval tím, že umístění této stavby bylo povoleno až na základě toho, že stavebník byl výzvou ze dne 25. 2. 1997 (na č. l. 186 soudního spisu) vyzván k předložení statické expertízy ohrožení stávajících bytových objektů v průběhu výstavby, k čemuž správní orgán formuloval podmínku v bodě 15 rozhodnutí o umístění stavby. Soud konstatuje, že potřeba statické expertízy v nyní posuzované věci ve správním řízení nevzešla a nelze tudíž konstatovat, že stavební úřad či žalovaný měli postupovat shodně i v případě nyní posuzované stavby. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě žalobcem předkládaných tvrzení a okolností nejde o skutkově podobné případy s případem, který posuzoval soud a správní orgány v této věci. O argumentaci žalobce ohledně statického narušení budovy ostatně pojedná soud samostatně níže.

Závazná stanoviska k odlišnému záměru

73. Žalobce namítal v této souvislosti neaktuálnost vyjádření závazných stanovisek a jejich rozpornost s požadavky na využívání území. Žalobce uvedl, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla podána již v roce 2014, přičemž byla následně opakovaně měněna projektová dokumentace. Podle žalobce proto vyjádření a závazná stanoviska z let 2014 až 2016 již nejsou ve vztahu ke stávající podobě stavby aktuální. Zejména žalobce namítal neaktuálnost závazných stanovisek Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 12. 1. 2015, resp. ze dne 22. 6. 2015. Žalobce dále citoval z rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného

části, podle nichž jsou vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury již po datu platnosti, správní orgány z příslušných vyjádření však přesto vycházely s odůvodněním, že nedošlo ke změnám, které by na jejich obsah měly vliv. Podle žalobce stavební úřad není oprávněn přezkoumávat, zda jsou vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury platná, nebo zda došlo ke změnám, pro něž je nezbytná jejich aktualizace.

74. Uvedená námitka není důvodná. Je tomu tak zejména proto, že ze spisového materiálu správního orgánu soud zjistil, že ke změnám projektové dokumentace byla doplněna i relevantní aktuální závazná stanoviska dotčených orgánů. Pokud jde neaktuálnost závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, které je ze dne 12. 1. 2015, č. j. 57053/2015, a ze dne 22. 6. 2015, č. j. HSHMP 25113/2015. Soud přisvědčuje žalobci, že výše zmíněna stanoviska byla vydána pro projektovou dokumentaci před její změnou v roce 2016, v rámci které došlo k zakomponování parkoviště do prostor stavby. Nicméně žalobce uvádí pouze to, že nebylo vyžádáno nové závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, ale už neuvádí, jaký vliv by tato změna projektové dokumentace mohla mít na výše uvedené stanovisko. Současně tato neaktuálnost stanoviska sama o sobě neznamena, že by správní řízení bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že v návaznosti na změnu dokumentace nebylo vyžádáno vyjádření dotčených orgánů ke změně podobě záměru. Tato změna dle názoru soudu totiž nemá žádný vliv na zájmy chráněné Hygienickou stanicí a nebylo tedy potřeba ve věci vydávat nová závazná stanoviska. Ostatně k uvedenému stanovisku z pohledu limitů hluků se soud dále vyjádřil v bodech 95 a 100 – 104 odůvodnění tohoto rozsudku.
75. Pokud jde pak o vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury, městský soud se ztotožňuje s žalovaným v tom směru, že nedošlo ke změnám, které by na jejich obsah měly vliv. Městský soud má za to, že stavební úřad byl oprávněn vyhodnotit aktuálnost obsahu formálně neplatných vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury, neboť vzhledem k nezměněné situaci by bylo nadbytečné. Podle ustanovení § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona „*má žadatel k žádosti o vydání územního rozhodnutí připojit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem*“. Zákon přitom v citovaném ustanovení nevyžaduje souhlas vlastníků veřejné dopravní infrastruktury, ale pouze stanovisko, přičemž je povinností stavebního úřadu se s takovým stanoviskem následně v konečném rozhodnutí vypořádat. S odůvodněním, že stačilo, pokud stavební úřad při posouzení potřeby těchto prošlých stanovisek vycházel ze znalostí místních poměrů a znalosti procesního stavu věci, se proto městský soud ztotožnil.
76. Během územního řízení byla průběžně vydávána nová závazná stanoviska v návaznosti na změny projektové dokumentace. Závazná stanoviska tak byla vydána v souladu se zákonem vždy k aktuální podobě projektové dokumentace, a to v rozsahu změnou dotčených veřejných zájmů. Žalobce současně v podané žalobě nijak blíže nekonkretizuje, v jakých zcela konkrétních skutkových či právních okolnostech spatřuje nepoužitelnost toho kterého stanoviska pro daný záměr, proto jeho obecná námitka má sice do jisté míry racionální jádro, avšak ani tak nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro svoji obecnost a nekonkrétnost nezpůsobuje.

Změny záměru

77. Dne 8. 12. 2014 podal původní žadatel žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Dne 21. 5. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MCP8 090806/2018, sp. zn. MCP8 165798/2014/OV.Doh,Suk,Váv,Jb, o umístění stavby *Bytového domu Troja*.
78. Na území hl. m. Prahy platí vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (OTPP), která byla vydána Radou zastupitelstva hlavního města k provedení § 143 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. V účinném stavebním zákoně č. 183/2006 Sb. dává zmocnění k jejímu vydání § 194 písm. e), když uvádí, že „*hlavní město Praha stanoví nařízením vydaným v přenesené působnosti obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze*“. Předmět úpravy a rozsah platnosti je pak patrný z čl. 1 a čl. 2 OTTP. OTTP poté byla s účinností od 1. 10. 2014 zrušena, když byly přijaty tzv. pražské stavební předpisy (výše označené jako „PSP I“), jejichž účinnost byla od 16. 1. 2015 rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 16. 1. 2015, č. j. 830/2015 pozastavena s výjimkou ustanovení § 85 (Hlavnímu městu Praha současně bylo uloženo sjednat nápravu do 15 měsíců od pozastavení účinnosti). Podle ustanovení § 85 odst. 1 PSP I poté platí, že dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do dvou let od nabytí účinnosti tohoto nařízení, se ještě posuzuje podle dosavadní právní úpravy, tj. dle OTTP. Důvodem pro přijetí těchto přechodných ustanovení bylo zamezit nutnosti přepracovávat již zpracované a projednané dokumentace, byly-li v přiměřené lhůtě s žádostí o vydání rozhodnutí předloženy stavebnímu úřadu, a to s ohledem na princip právní jistoty a ochrany práv účastníků řízení. Nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy PSP I bylo poté zrušeno s účinností od 1. 8. 2016 nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (PSP II), jež PSP I. nahradilo (včetně přechodných ustanovení).
79. V projednávané věci stavebník zpracoval a předložil stavebnímu úřadu dokumentaci sice po 30. 9. 2014, tj. v účinnosti PSP I, nicméně ustanovení § 85 odst. 1 PSP I stanovilo, že dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do dvou let od nabytí účinnosti tohoto nařízení, se ještě posuzuje podle dosavadní právní úpravy, tj. dle OTTP. Uvedená dokumentace prošla několika revizemi a doplněními, přičemž poslední byla v roce 2016. Nově doložené části však neznamenají podle názoru městského soudu zásadní přepracování původní dokumentace. Doplněné části jednoznačně vycházely z parametrů již předložené dokumentace a v souladu s právním názorem odvolacího orgánu ji pouze doplňovaly o chybějící části. Nicméně lze přisvědčit tomu, že poslední zásah byl většího rozsahu, když nově bylo původně zamýšlené povrchové parkoviště zakomponováno do hmoty stavby, čímž byla stavba doplněna o druhé podzemní podlaží. Nicméně i tak má soud za to, že nešlo o vypracování nové podkladové dokumentace, kterou by byly přehodnoceny předchozí situace a parametry dokumentace a záměru. Poslední úprava dokumentace byla sice předložena stavebnímu úřadu po 30. 9. 2016, tedy v období, kdy už uplynula dvouletá lhůta podle přechodných ustanovení PSP I, ale i později - podle od 1. 8. 2016 účinného PSP II - bylo možné dokumentaci posoudit ještě dle parametrů OTTP. Pokud by taková situace, jako nastala v případě stavebníka, měla znamenat kompletní přepracování dokumentace pro územní řízení a následné další kolo požadavků o stanoviska dotčených orgánů, takový postup v územním řízení by byl neúčelný a neefektivní a zároveň k poslední úpravě projektové dokumentace došlo dne 31. 10. 2016, tedy jen jeden měsíc po uplynutí dvou leté lhůty. V takové situaci podle názoru městského soudu ob stojí

názor žalovaného, že nešlo o přepracování projektové dokumentace a projekt měl být posuzován ještě podle OTPP.

Vyhláška OTPP

80. V osmém žalobním bodu žalobce namítl, že nebyly dodrženy veškeré požadavky vyplývající z vyhlášky OTPP a že jejich „nedodržení“ – žalobce zjevně míní dodržení – nebylo správními orgány dostatečně zdůvodněno.
81. Pokud jde o námitku k článku 4 vyhlášky, má soud za to, že žalobce cílí na to, že umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých komunikacích ... Žalobce v tomto ohledu uvedl, že v místě napojení výjezdu od záměru na komunikaci K Pazderkám je vozovka rozdělena středovým pruhem, v důsledku čehož všechna vozidla vyjíždějící od záměru budou muset odbočit při výjezdu doprava. Komunikace K Pazderkám je dělená čtyřproudová. Žalobce namítl, že otáčení vozidel do protisměru bude ohrožovat a omezovat vozidla příjezdějící v souvislé koloně jednou ze dvou hlavních tras z centra na sídliště Bohnice, čímž vznikne nebezpečné kolizní místo.
82. Žalovaný se ani touto shodnou odvolací námitkou nevypořádal, když skutečně věcně se žalobcovými tvrzeními o vzniku kolizního místa nepolemizoval. Je však třeba zdůraznit, že žalovaný volil jinou formu vypořádání této námítky, když namísto polemiky s odvolatelem v napadeném rozhodnutí odkázal na konkrétní podklady, které podrobně vypovídají a odůvodňují závěr, proč uvedené nebezpečí neshledaly. Soud tak má za to, že žalovaný se námitkou žalobce zabýval a vypořádal ji sice implicitně, ale zcela dostatečně. Nadto z podané žaloby není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů žalobce vychází a jeho tvrzení o vzniku nebezpečného místa je tak možno označit za spekulativní. Obdobně žalovaný důvodně v této souvislosti odkázal na stranu 11 rozhodnutí stavebního úřadu, kde byla popsána problematika dopravního řešení stavby podle článků 9 a 10 vyhlášky OTPP v souvislosti s námitkami, které v řízení před správním orgánem prvního stupně uplatnilo Hlavní město Praha. Soud nesdílí potřebu žalobce, aby veškerá tato argumentace byla znovu podrobně převzata do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Odstupové vzdálenosti od okolních staveb

83. Žalobce rozporoval vzájemné odstupy staveb podle čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTPP. Územní rozhodnutí umísťuje stavbu, která je vysoká 24 m, ve vzdálenosti minimálně 22,3 m od objektu bytového domu č. p. 553 na pozemku parc. č. 1118/3 v k. ú. Troja. Žalobce má tak za to, že objekt nesplňuje požadavky na minimální odstupovou vzdálenost, když vyhláška článek 8 odst. 2 požaduje „*Jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn,*“.
84. Žalovaný k tomu uvedl, že vzdálenost 22,3 m není vzdáleností protilehlých stěn stávajícího bytového domu a novostavby, ale stěn, které nejsou navzájem protilehlé. Uvedená kóta je v situacích uvedena atypicky, z důvodu ustupujícího a členitého půdorysu budovy. Odvolací orgán konstatuje, že odstupové vzdálenosti jsou dle vyhlášky o OTPP splněny.
85. Podle článku 8 odst. 1 vyhlášky OTPP „*vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení. Odstupy*

musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, které souvisejí s funkčním využitím území (například sítě technického vybavení, dětská hřiště).“ Podle odstavce 2 citované vyhlášky „jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 3 až 6.“ Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových. Podle odstavce 9 citované vyhlášky „vzájemné odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn a předsazených částí stavby (balkóny, arkýře, terasy, vstupy apod.), střech, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace.“

86. Článek 8 odst. 2 vyhlášky OTTP tedy představuje zvláštní pravidlo pro umístování staveb, k jehož aplikaci je nutné současně splnit následující podmínky: (1) jedná se o posouzení odstupové vzdálenosti mezi dvěma bytovými domy, (2) jde o posouzení protilehlých stěn těchto bytových domů (stěn v rovnoběžném postavení) a (3) v některé z protilehlých stěn je umístěno okno obytné místnosti. Pokud některá z těchto podmínek není splněna, aplikuje se na umístění stavby obecné pravidlo uvedené v článku 8 odst. 1 vyhlášky OTTP.
87. Z předložené projektové dokumentace vyplývá, že dotčený pozemek parc. č. 1118/3 v k. ú. Troja je umístěn, ve vztahu k navrhované stavbě takovým způsobem, že se nejedná o protilehlé stěny těchto domů, resp. stěn v rovnoběžném postavení. Soud tak dospěl k závěru, že námitka žalobce není důvodná. Z uvedeného je zřejmé, že podmínka minimální odstupové vzdálenosti dle článku 8 odst. 2 vyhlášky OTTP byla splněna.

Posouzení zatížení území

88. V devátém žalobním bodu žalobce namítl, že je záměr umístován do území, které je již nyní z hlediska hluku a znečištění ovzduší zatíženo nadlimitně. Podle žalobce již nejsou aktuální závazná stanoviska a akustická studie, z nichž rozhodnutí správních orgánů v tomto ohledu vycházela, jelikož byly vydány před zprovozněním tunelu Blanka a jednosměrným uzavřením ulice Trojská.
89. Žalobce uplatněnou námitku formuloval poměrně obecně, ke svým tvrzením o změně situace v území po otevření tunelu Blanka ani uzavření ulice Trojská nepředložil žádné podklady (jakákoliv měření či výpočty, zejména v podobě akustické a rozptylové studie apod.), které by je dokládaly, jedná se tak pouze o spekulace. Žalobce sice obecně odkázal na „*veřejně dostupné hlukové mapy*“, nicméně i ty současně označil za neaktuální. Žádné hlukové mapy rovněž žalobce soudu nepředložil.
90. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani nepokusil svá tvrzení doložit jakýmkoli důkazy, nemohl soud shledat důvodnou námitku, že správní orgány vycházely z neaktuálních podkladů, a při ověření pravdivosti žalobcova tvrzení, že území, do něhož je záměr umístován, je již nyní zatíženo nadlimitně, nemohl než vycházet právě z podkladů, jež jsou součástí spisového materiálu správních orgánů a na něž správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují.
91. Pokud jde o zatížení území z hlediska hluku, jedná se o hlukovou studii z listopadu 2014 zpracovanou Ing. Janou Barillovou (dále jen „*hluková studie*“).
92. Jak správně uvedl již stavební úřad při vypořádání námítky zcela shodného znění, kterou žalobce uplatnil v územním řízení, základním právním předpisem, který upravuje otázky

ochrany před hlukem je zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V § 34 odst. 1 tento zákona odkazuje na prováděcí právní předpis, který upraví hygienické limity hluku a vibrací pro denní a noční dobu, způsob jejich měření a hodnocení. Jak rovněž již uvedl stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby, tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 277/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Hygienické limity hluku, pokud jde o stávající chráněnou zástavbu, činí v denní době 60 dB a v noční době 50 dB (viz též s. 7 až 9 hlukové studie).

93. Hluková studie vychází z toho, že dominantním zdrojem hluku v území je automobilová doprava, což je ostatně v souladu s náhledem žalobce. Studie dospěla k jednoznačnému závěru, že „*dle provedených výpočtů lze konstatovat, že na fasádách stávající hlukově chráněné zástavby situované v blízkosti ulice K Pazderkám nejsou v současné době překračovány hygienické limity hluk z provozu automobilové dopravy na hlavních komunikacích (...)*“ (důraz doplněn soudem). Ve vztahu ke konkrétním naměřeným a vypočteným hodnotám soud odkazuje na příslušnou část hlukové studie, věnovanou stávající hlukové situaci v území (s. 9 až 12 studie). Vzhledem k tomu, že žalobci nic nebránilo se se studií seznámit, nepovažuje soud za nezbytné, její obsah blíže vypisovat. Závěr studie o tom, že území před umístěním záměru není nadlimitně zatíženo, je jednoznačný. Studie vypočítává rovněž hluk z provozu záměru, tedy jak se hlukové zatížení území změní v případě realizace záměru (viz zejména její strany 13 až 17). V tomto ohledu uvádí, že novými zdroji hluku budou jednak automobilová doprava (přibude přibližně 180 pojezdů osobních automobilů za 24 hodin) a výtlak odvětrání podzemních garáží záměru. Studie jednoznačně konstatuje, že k překročení hygienického limitu hluku v denní ani noční době nedojde (viz závěr vyslovený na její straně 16), ba naopak fasádách bytových domů a na fasádě školy přikloněných k záměru lze očekávat mírný pokles hluku z automobilové dopravy v důsledku jeho odclonění záměrem (viz závěr na straně 17 studie).
94. Součástí spisového materiálu je rovněž hluková studie z června 2015 zpracovaná Ing. Janou Barillovou. Ani tato studie neshledala, že by území před realizací záměru bylo zatíženo nadlimitně (viz závěr na straně 12 studie). Rovněž dospěla k závěru, že realizací záměru nedojde k překročení hygienických limitů hluku ve vztahu ke stávající chráněné zástavbě (viz strana 15 studie).
95. Součástí spisového materiálu je rovněž souhlasné závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 12. 1. 2015, které s odkazem na hlukovou studii konstatuje, že hluk z provozu záměru nepřekročí hygienické limity hluku a že nárůst dopravy se v tomto ohledu neprojeví. Dále je součástí spisového materiálu závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 22. 6. 2015, vyžádané v souvislosti se změnou projektové dokumentace záměru (změna věžovitěho domu o 3 sekcích na 1 terasovitý objekt o 67 bytech). Uvedené stanovisko s odkazem na hlukovou studii z června 2015 konstatuje nepřekročení hygienických limitů hluku a odkazuje na platnost podmínek stanovených závazným stanoviskem ze dne 12. 1. 2015.
96. Z uvedených podkladů tudíž vyplývá, že území není již před umístěním záměru zatíženo z hlediska hluku nadlimitně, jak tvrdí žalobce. Uplatněná námitka stran hlukového zatížení území proto není důvodná.
97. Dalším z limitů pro využití území, jsou tzv. imisní limity, které vyjadřují nejvýše přípustnou úroveň znečištění (nejvýše přípustnou hmotnostní koncentraci znečišťujících

látek v ovzduší, viz § 2 písm. d) a k) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Klíčovým právním předpisem pro tuto oblast je právě uvedený zákon o ochraně ovzduší, který ve své příloze 1 imisní limity vymezuje (§ 3 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší). Shodně jako v případě hlukových limitů je tudíž veřejnoprávní úprava ochrany před stavem znečištění ovzduší spojena s exaktními limity, které jsou pro dotčené orgány ochrany ovzduší, ale i další orgány veřejné moci při výkonu jejich působnosti závazné (§ 3 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší).

98. Pokud jde o látku benzoapyren – k tomu viz ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší, podle něhož vychází dotčené orgány ochrany ovzduší z úrovně znečištění znečišťujícími látkami, které mají stanoveny imisní limity v bodech 1. a 2. Přílohy č. 1 zákona o ochraně ovzduší (mezi tyto látky patří výše uvedený oxid dusičitý, částice PM₁₀ a PM_{2,5} a rovněž benzen). To znamená, že imisní limity stanovené v bodech 1. a 2. Přílohy č. 1 zákona o ochraně ovzduší jsou pro orgány ochrany ovzduší závazné. Oproti tomu v případě znečišťujících látek, které mají stanoveny imisní limity v bodech 3. a 4. Přílohy č. 1 zákona o ochraně ovzduší (mezi tyto látky patří mj. právě benzoapyren) dotčené orgány k úrovním znečištění (pouze) přihlíží.
99. Namítal-li žalobce - shodně jako v případě hluku – překročení limitů čistoty ovzduší, je třeba opakovaně zdůraznit, že žalobce sice tvrdí, že jsou limity překročeny, ke svým tvrzením však nepředložil žádný podklad, který by takový závěr prokazoval, ani neodkazuje na spisový materiál, v němž se rovněž žádný dokument nasvědčující tomuto tvrzení žalobce nenachází. Soud proto dospěl k závěru, že jde o nepodloženou argumentaci, kdy žalobce je veden snahou napadnout žalované rozhodnutí co největším množstvím argumentů, aniž by ovšem ctil zásadu, podle níž je povinen unést důkazní břemeno ke svým vlastním tvrzením.
100. Součástí devátého žalobního bodu je rovněž dílčí námitka, že žalovaný nepředložil „uváděná“ závazná stanoviska nadřízeným orgánům k přezkumu jejich věcné správnosti a zákonnosti.
101. Podle § 149 odst. 5 věty první správního řádu platí, že *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“*. (důraz doplněn soudem)
102. Žalobce v žalobě stran nadlimitního zatížení území uvádí, že žalovaný v tomto ohledu odkázal na neaktuální závazná stanoviska a že tato stanoviska nepředložil ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu k přezkumu nadřízenému orgánu. Žalobce jakkoli nekonkretizoval, které z řady závazných stanovisek podle svého náhledu v odvolání napadal, či snad, zda má mít soud za to, že napadal obsah všech v úvahu přicházejících stanovisek (a tedy všechna stanoviska měla být přezkoumána nadřízenými orgány). Za tohoto stavu mohl soud námitku posoudit ve stejné obecné poloze, jak obecně ji žalobce formuloval, a dospěl k závěru, že neshledal pro výše uvedený postup žádný důvod, když žalovaný se v napadeném rozhodnutí obsahem stanovisek dotčených orgánů dostatečně podrobně zabýval a žalobce tato stanoviska relevantním a konkrétním způsobem nenapadl.
103. Zcela identický text, který je devátým bodem žaloby (s výjimkou jeho posledního odstavce) tvoří 8. bod žalobcova odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby (a zcela totožný text je rovněž pod bodem 6. obsažen v námitkách uplatněných žalobcem v řízení

před stavebním úřadem. Daný text spíše než námitky obsahuje tvrzení, že nové bytové domy nelze umisťovat do území nadlimitně zatížených z hlediska hluku a imisí a že právě takovým územím je území, do něhož je záměr umisťován. Žalobce v příslušném textu rovněž tvrdí, v územním řízení musí být přesvědčivě prokázáno, že umisťovaný záměr nemůže negativně ovlivnit kvalitu ovzduší a „*hlukové*“ zatížení dotčeného území. Soud proto opětovně a opakovaně konstatuje, že žádné konkrétní námitky, jimiž by žalobce brojil proti obsahu – tedy konkrétním zjištěným a závěrům – obsaženým v příslušných závazných stanoviscích (ideálně s odkazy na konkurující podklady, studie apod.), však v daném textu obsaženy nejsou. Žalovanému tak nelze vytýkat, že nepostupoval podle § 149 odst. 5 správního řádu a příslušná závazná stanoviska nepředložil k přezkumu nadřízeným správním orgánům, jestliže žalobce proti jejich obsahu ve svém odvolání ničeho konkrétnější nenamítal. Uplatněná žalobní námitka proto není důvodná.

104. Nedůvodná je rovněž dílčí žalobní námitka, že z dokumentace záměru není zřejmé, jak jeho umístění přispěje k dosažení cíle sledovaného Programem zlepšování kvality ovzduší - aglomerace Praha CZ01 z května 2016. Požadavek na takové odůvodnění z žádného právního předpisu nevyplyvá. Umístění záměru k naplnění cílů daného programu logicky nemůže jakkoli přispět, to však neznamená, že by o něm nebylo možné rozhodnout.

Porušení pohody bydlení žalobce

105. Ve dvanáctém žalobním bodu žalobce namítl, že umístěním stavby dojde k narušení pohody bydlení ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6As 38/2008 - 123, respektive ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8As 27/2012 - 113. Namítá, že záměr bude bránit volného výhledu, vytvářet stísněný pocit a povede k narušení soukromí, z důvodu malé vzdálenosti mezi záměrem a stávajícími domy.
106. V rozsudku č. j. 6As 38/2008 - 123 Nejvyšší správní soud mj. uvedl, „že pokud účastník územního řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad těmito tvrzeními důkladně zabývat, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení. Navíc zhodnocení, zda vliv jednotlivých negativních účinků umisťovaných staveb nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umisťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení“. Žalobce se konkrétně dovolával zvýrazněné věty.
107. V nynější věci nicméně žalobce ani v rámci námitek v územním řízení ani v rámci odvolání námitku narušení pohody bydlení vůbec neuplatnil, neuvedl tedy ani žádné konkrétní skutečnosti, které by splnění tohoto požadavku zpochybňovaly. Správní orgány se tak touto otázkou logicky nezabývaly. Žalobce sice v odvolání citoval čl. 4 vyhlášky OTHP, který hovoří mj. o umisťování staveb tak, aby bylo učiněno zadost požadavkům na zachování pohody bydlení, kromě této citace však žalobce stran pohody bydlení ničeho dále neuváděl. Žalobce sice v odvolání ve stručnosti uplatnil námitku ve vztahu k odstupovým vzdálenostem mezi záměrem a domem č. p. 553, avšak výhradně ve vztahu k limitům daným v tomto směru příslušnou vyhláškou. Žalobcův odkaz na citovanou část rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6As 38/2008 - 123 tudíž není přílehlavý.

108. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že snížení odstupových vzdáleností, omezení výhledu či narušení soukromí jsou kritérii, která ovlivňují pohodu bydlení. Žalobcovy námitky v tomto ohledu jsou však nanejvýš stručné, blíže neodůvodněné a nepodložené, žalobce pouze tvrdí, že *„stavba domů bude bránit volnému výhledu a bude vytvářet stísněný pocit s hrubým porušením soukromí v bytech, neboť stavba bude umístěna příliš blízko stávající zástavbě“*. Soud se s tímto náhledem neztotožňuje. Jedná se o stavbu jednoho bytového domu, nikoliv domů. Záměr je přitom řešen jako dům terasový – každé vyšší tzv. ustupující podlaží záměrů je dále a dále vzdáleno od stávajících domů Glowackého č. p. 553 a 554, zvolené řešení tak žalobcem uváděné aspekty snižuje. Z některých bytů záměru patrně skutečně povede výhled směrem k oknům uvedených stávajících bytových domů, tato skutečnost sama o sobě však ještě nemá za následek takové narušení.
109. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že záměr bude mít vliv na podobu výhledu ze stávajících bytových domů, ani to však nemá automaticky za následek porušení požadavků na pohodu bydlení stávajících obyvatel lokality. Nikdo si nemůže činit nárok na to, aby byl výhled z jeho nemovitosti neměnný. Požadavky na pohodu bydlení není možné absolutizovat a lze naopak požadovat po vlastnících nemovitostí spravedlivě požadovat, aby snášeli zatížení okolí v důsledku umístění nové stavby, jde-li o zatížení přiměřené poměrům (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7As 123/2014 - 57). V opačném případě by v již v jednu urbanizované krajině byla znemožněna jakákoli nová výstavba. Soud neshledává, že by s ohledem na okolnosti nynějšího případu bylo umístění záměru místním poměrům nepřiměřené. Vzhledem k tomu, že žalobce své námitky v tomto ohledu nikterak nerozvedl, nevytvořil ani prostor soudu, aby se jimi podrobněji zabýval.
110. Žalobce v rámci žalobního bodu o narušení pohody bydlení rovněž tvrdil, že v důsledku toho, že v území dojde ke zvýšení počtu obyvatel a dopravy, bude to mít za následek „*zvýšení tlaku*“ v nákupním středisku, na poště, u lékaře, ale také nedostatek míst ve školách a školkách a nedostatek parkovacích míst. Záměr bude mít dle tvrzení žalobce rovněž za následek pokles cen sousedních nemovitostí. Soud uvedené námitky nemohl shledat důvodnými, jelikož spíše než o žalobní námitky se jedná o jakkoli nepodložená a hypotetická tvrzení. Je to přitom žalobce, koho tíží důkazní břemeno stran jím uváděných tvrzení. Soudu tak nezbyvá než jen obdobně konstatovat, že záměr má kapacitu 66 bytů, nejedná se tedy o jakkoli mimořádně rozsáhlý bytový záměr, jak žalobce naznačuje. Prostým nahlédnutím do mapy lokality (viz <https://www.google.com/maps/place/K+Pazderk%C3%A1m,+Praha/@50.1280957,14.4209689,16z/data=!4m5!3m4!1s0x470beb2779ccc28d:0xef8d995c0d56e50e!8m2!3d50.1249317!4d14.4217843>, zobrazeno dne 27. 4. 2020) soud zjistil, že se v bezprostředním okolí záměru nachází několikero různých supermarketů, soud tak nemá důvod usuzovat, že by zvýšením obyvatel mělo v tomto ohledu dojít k jakkoli pro stávající obyvatele nekomfortní situaci. Rovněž tvrzení o nadbytku pacientů u místních lékařů je pouze hypotetické, noví obyvatelé záměru ostatně mohou mít „*své*“ lékaře i ve zcela jiných částech Prahy. Rovněž zvýšení klientů pošty nebude s ohledem na kapacitu záměru nikterak mimořádné. Totéž platí rovněž v případě škol a školek. Pokud jde o tvrzení, že většina pražských rodin má dva automobily, garážová stání, která jsou navržena jako součást záměru, proto nebudou postačovat, jedná se rovněž o spekulaci. Soud poukazuje, že součástí záměru je celkem 68 parkovacích stání. Nepochybně existují rodiny, které vlastní dva automobily, stejně tak ale existují tací, kteří nevlastní automobil žádný. Soud rovněž nemá za to, že by uvedené

skutečnosti měly jakkoli vést k poklesu cen sousedních nemovitostí. Žalobce tuto námitku tvořenou jednou větou nikterak blíže nerozvedl a nedoložil.

111. K závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud nevedla ani dílčí námitka, že negativní vliv na pohodu bydlení bude mít výstavba záměru. Zprv je třeba uvést, že rozhodnutím stavebního úřadu byla stavba umístěna, samotná výstavba (včetně její hlučnosti a způsobovaného znečištění) bude otázkou stavebního řízení, v němž může žalobce uplatnit případné námitky (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7As 23/2014 - 57). Se žalobcem lze souhlasit v tom ohledu, že jakákoli výstavba v blízkosti již stojících obytných domů je pro jejich obyvatele zátěží. Jakkoli soud nesnižuje význam nepohodlí stávajících obyvatel, kterému budou v průběhu výstavby vystaveni, je zároveň nezbytné uvést, že dočasné zvýšení hluku a znečištění je logickým důsledkem jakékoliv stavební činnosti. V současné době nelze nicméně jakkoli předjímat, že by snad při realizaci záměru měly být překračovány příslušné hygienické limity.

Ohrožení statiky sousedních budov

112. Následně se soud zabýval námitkou, jejíž podstatou je, že správní orgány náležitě neposoudily vliv realizace záměru na statiku okolních budov, zejména bytových domů Glowackého č. 553 a 554, které se dle žalobce nacházejí na nestabilním podloží. Podle žalobce správní orgány odsunuly posouzení otázky statiky až na stavební řízení, ačkoliv tato otázka má být posouzena již v řízení o umístění stavby.
113. Obdobné námitky stran ohrožení statiky sousedních domů žalobce uplatnil již v rámci územního řízení a následně v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby. Jedná se však pouze o tvrzení, která žalobce nedoložil žádným konkrétním podkladem (např. statickým posudkem či jinou studií). Tvrzení o tom, že bude-li mít záměr dvě podzemní podlaží, dojde k ohrožení statiky sousedních domů, je tak pouze spekulací. Podstatou žalobní námitky nicméně není samotná otázka, zda k ohrožení statiky realizací záměru dojde nebo nikoli, ale zda se touto otázkou (negativními vlivy stavby na okolí) správní orgány dostatečně zabývaly v rámci rozhodování o umístění stavby. Ani takto vymezenou námitku nicméně soud neshledal opodstatněnou.
114. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona, v rozhodném znění, „územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby (...)“.
(důraz doplněn soudem)
115. Uplatněná námitka vychází z náhledu, že vliv záměru na okolní stavby již nebude možné posuzovat ve stavebním řízení, že v tomto řízení budou posuzovány pouze vlivy stavební činnosti, nikoliv vlivy realizované stavby. Takový náhled je však nesprávný. Jak žalobkyně v obecné rovině správně naznačuje, územní a stavební řízení jsou na sobě nezávislá správní řízení. Ačkoli na sebe do značné míry navazují, jejich výsledkem jsou samostatná rozhodnutí. Námitka ohrožení statiky stávajících budov realizací záměru a jeho následnou existencí, má své místo právě až v řízení stavebním, jelikož pouze prováděním

záměru může být případně ohrožena statika sousedních budov, nikoli umístěním záměru územním rozhodnutím (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 9As 183/2012 - 37).

116. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s obdobnou námitkou, již žalobce uplatnil v odvolání, je tak zcela na místě. Odůvodnění žalovaného spočívajícího v odkazu na zpracovaný hydrologický průzkum a řešerši inženýrskogeologických poměrů a vysvětlení, že územní rozhodnutí stavbu umísťuje, neřeší konkrétní otázky stavební konstrukce, jelikož to bude předmětem stavebního řízení, a že technické otázky založení záměru budou upřesněny v dokumentaci ke stavebnímu řízení na podkladě podrobného geologického průzkum, soud nemá co vytknout.
117. Obdobně již stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby (viz jeho strana 19 a 20) ve vztahu k obdobné námitce vysvětlil, že způsob realizace záměru – zejména pokud jde o jeho založení – je pro účely územního řízení dokumentací doložen dostačujícím způsobem a o konkrétních podmínkách ochrany okolních budov bude následně rozhodováno v řízení stavebním. Ani tomuto posouzení soud nemá co vytknout
118. Soud rovněž zdůrazňuje, že stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby v souladu s citovaným ustanovením stavebního zákona stanovil pro další realizaci záměru podmínky. V podmínce č. 22 územního rozhodnutí stanovil, že součástí dalšího stupně projektové dokumentace bude „*návrh statického zabezpečení stavební jámy tak, aby nedošlo k ohrožení sousedních staveb, detailní způsob založení objektu a podmínky pro provádění stavby, podrobný inženýrsko-geologický průzkum*“. Takové podmínky soud považuje za dostatečné. Směřují v první řadě k zajištění sousedních staveb, netýkají se pouze záměru, což žalobce vytýkal žalovanému.
119. Žalobci tak je možné v obecné rovině přisvědčit, že správní orgány skutečně posouzení konkrétních dopadů realizace záměru (a tedy rovněž jeho následné existence) ponechaly stavebnímu řízení, takový postup je však v souladu s rozdílnými účely územního a stavebního řízení. Konkrétní rizika vyplývající z realizace záměru bude moci žalobce případně následně namítat ve stavebním řízení.

Porušení ustanovení o řízení

120. Žalobce v průběhu řízení před soudem rovněž namítal, že v posuzované věci došlo k nezákonnému postupu stavebního úřadu tím, že nejprve usnesením ze dne 9. 6. 2017, č. j. MCP8 081155/2017, řízení zastavil pro neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení, aby po podání odvolání stavebníkem a doplnění podkladů nezákonným způsobem prostřednictvím institutu autoremedury (podle ustanovení § 87 správního řádu – poznámka soudu) rozhodnutí o zastavení řízení sám zrušil, aniž by další účastníci řízení, jímž by mohla být vydáním rozhodnutí způsobena újma, byli o záměru stavebního úřadu informováni.
121. Žalobní body lze v soudním řízení správním uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která činí 2 měsíce od doručení napadeného rozhodnutí, k později uplatněným žalobními body se nepřihlíží (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud se proto mohl zabývat pouze žalobními body vymezenými v žalobě ze dne 16. 7. 2019. K tvrzením uvedeným v navazujících podáních žalobce mohl soud přihlídnout jen v tom rozsahu, v němž rozvíjela žalobní body již uplatněné v žalobě. K novým žalobními body uvedeným v těchto navazujících podáních žalobců ovšem přihlídnout nemohl.

122. Uvedená žalobní námitka nebyla uplatněna v podané žalobě a z pohledu ustanovení § 71 odstavec 2 s. ř. s. je námitkou nepřípustnou, neboť byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 72 odstavec 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu se soud námitkou blíže zabývat nemohl, byť osoba zúčastněná na řízení předložila soudu fotokopii dokumentu *Doplnění dokumentace na základě výzvy ze dne 18. 4. 2016* s otiskem razítka podatelny stavebního úřadu s datem 31. 10. 2016.

Závěr a náklady řízení

123. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
124. Jakkoli jsou soudu známy důvody, pro které žalobce nesouhlasí s umístěním zamýšlené stavby, stejně jako pochopitelné a zřejmé jsou i důvody osoby zúčastněné na řízení, pro něž považuje žalobu za šikanózní a účelový výkon práva, je třeba vzít především v úvahu skutečnost, že Hlavní město Praha je dynamicky se rozvíjejícím sídelním útvarem, jehož možnosti na rozšíření bytové zástavby za účelem uspokojení bytových potřeb občanů jsou omezené. Rozpínání hlavního města do plochy již v současné době naráží na zastavěnost přilehlých oblastí kolem celé Prahy až po hranice hlavního města se Středočeským krajem a je proto zcela pochopitelné, že stavební úřady jsou nuceny posuzovat možnost využití prakticky jakékoli dosud nezastavěné plochy uvnitř obvodu území hlavního města. Mezi takové volné plochy patří i pozemky, na nichž byla napadeným rozhodnutím umístěna i nyní posuzovaná stavba. Na stavebním úřadu, žalovaném a potažmo i na Městském soudu v Praze proto bylo posouzení záměru ze všech klíčových hledisek a při vědomí tlaku poptávky po bydlení v hlavním městě na straně jedné a snahy stávajících obyvatel města zachovat současný stav. Za této situace nutně každé rozhodnutí správního orgánu či soudu nutně musí zasáhnout do práv a právem chráněných zájmů jedné či druhé strany. Je proto zapotřebí tento zásah posuzovat citlivě.
125. Jak již bylo uvedeno výše, stanovisko žalobce je lidsky pochopitelné, avšak bránění rozvoji města za každou cenu a očekávání neměnnosti stávajícího stavu je z dlouhodobého hlediska ve stávajících podmínkách nereálné. Napadené rozhodnutí vypořádalo argumentaci žalobců a přineslo odůvodnění, proč lze stavební záměr osoby zúčastněné akceptovat, natolik dostačující, aby soud – ve světle těch žalobních námitek, které byly řádně a včas žalobcem uplatněny a svým obsahem umožňují věcný soudní přezkum – došel

k závěru, že neshledává důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení či pro jeho nezákonnost.

126. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
127. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a tudíž mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
128. Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její práva.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti skončí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 15. září 2022

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu